

za všechny závazky bývalého rakouského eráru, sjednané před válkou a za války s určitými výjimkami, o něž tu nejde, nýbrž všeobecná pravidla platného práva soukromého. Na veřejnoprávní, bezbřemenný převod majetku bývalého Rakouska na Československou republiku mohla by se žalovaná strana odvolávat jen ohledně dodávek, provedených před 28. říjnem 1918, zaplacení těchto dodávek však žalující firma touto žalobou nevymáhá a ovšem vzhledem ku příročí, nařízenému pro takové pohledávky zákonem ze dne 23. července 1919, čís. 440 sb. z. a n., ani vymáhati nemůže. Lze-li posuzovati právní poměr mezi stranami jenom podle pravidel práva soukromého, nemůže býti pochybnosti o povinnosti žalovaného eráru, by zaplatil hmoty a práce, dodané po 28. říjnu 1918. Povinnost ta plyne z §§ů 1052, 1062, 1152 a 1170 obč. zák. Přijala-li československá železniční správa další plnění žalující firmy, aniž prohlásila, že je přijímá jménem bývalého c. k. eráru — k čemuž ostatně nebyla pro nedostatek jakéhokoliv zmocnění ani oprávněna — nemůže tento její počínání mít jiného smyslu, než že ujednala se žalobkyní samostatnou smlouvu o dílo, jímž bylo dohotovení nedokončeného díla, počatého z příkazu bývalého rakouského eráru, a že jest ochotna zaplatiti odměnu na dohotovení díla připadající.

Čís. 3865.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Zákonem byly zaopatřovací požitky pouze upraveny, nebyl však nárok na ně zákonem založen.

Nároku nemá zaměstnanec, jenž se, vystupuje ze služby, vzdal za odbytné zaopatřovacích požitků.

(Rozh. ze dne 14. května 1924, Rv I 624/24.)

Po 38leté službě na panství žalovaného šel žalobce v roce 1911 do výslužby a dostav odbytné 8.000 K prohlásil, že nemá proti žalovanému dalších nároků ze služební smlouvy. Žaloba o zaopatřovací požitky podle zákona čís. 130/1921 sb. z. a n. byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Co se týče otázky, zda zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. utvořil důvod pro nároky na zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém pozemkovém majetku, či zda jen upravil existující již nároky, rozřešil tuto otázku odvolací soud správně. Z nadpisu zákona, z jeho ustanovení jakož i z prováděcího nařízení k tomuto zákonu ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n. a z důvodových zpráv plyne nepochybně, že zákon zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkostatech toliko upravuje, však nových nároků nezakládá. Kdo zaopatřovacích požitků již nepožíval (§ 1 a) nebo kdo na ně nároku ať ze zákona nebo ze smlouvy nebo podle zvyklosti neměl (§ 1 b),

ten na zaopatřovací požitky dle uvedeného zákona nároku nemá. Odvolací soud také správně rozhodl, že žalobci zaopatřovací požitky dle onoho zákona nenáleží. Žalobce vystoupil ze služeb na velkostatku v roce 1911 a, přijav odbytné a vzdav se nároků na zaopatřovací požitky, nebral ani pense ani provise ani darů z milosti od roku 1911; dle toho do skupiny zaměstnanců podle §u 1 a) zákona nepatří. Podle prokázané zvyklosti na velkostatku žalovaného dostávali úředníci pensi až po 40leté službě. Žalobce sloužil na velkostatku, jak jest nesporno, toliko 38 let. Neměl tedy nároku na zaopatřovací požitky podle zvyklosti a že měl na ně nárok ze zákona, při čemž zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., podle toho, co uvedeno, v úvahu nepřichází, nebo že mu náležely podle smlouvy, žalobce ani netvrdil. Nenáleží tudíž žalobce ani mezi oprávněné podle §u 1 b) zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. Z toho, že žalobce obdržel odbytné, nikterak neplyne a žalobce neprávem dovozuje, že nárok na pensi měl. Ale i kdyby nárok byl měl, vzdal se ho, což nesporno, a nárok ten zanikl. Že toto vzdání se, na které vlastně ani nepřijde, kdyžž žalobce, nedoslouživ 40 let, nároku na pensi neměl, nemělo platnosti, uznati také nelze. Zákon nikde nezapovídá vzdání se zaopatřovacích požitků, a ze sociálně reformní tendence zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. neplatnost vzdání se nároků na pensi za odbytné dovoditi se nedá. Jinak by se prováděcí nařízení ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n. v odst. (7) k §u 1 uvedeného zákona zajisté nezmiňovalo o odbytném a nestanovilo by, že odbytným nejsou dary z milosti a že odbytné dáno jednou pro vždy nezakládá nároku na požitky podle §u 1 a) zákona. Pokud žalobce uvádí, že odbytné mu dané mělo za účel jeho aspoň částečné zaopatření a že má proto žalobce nárok na zaopatřovací požitky, když účelu toho následkem války a poválečných poměrů není dosaženo, není ani toto stanovisko správné. Odnikud neplyne, že odbytné bylo žalobci dáno na jeho zaopatření, ale i kdyby tomu tak bylo, přišlo by na to, že, nedoslouživ 40 let, nároku na pensi neměl, a měl-li ho, se ho bezvýhradně vzdal.

Čís. 3866.

Smírem, jímž vymáhající věřitel následkem vylučovací žaloby uznal vlastnictví žalobce a svolil ke zrušení exekuce, nepomíjí o sobě jeho exekuční právo zástavní a jeho nárok na zaplacení z dražebního výtěžku.

Zrušení exekuce z tohoto důvodu lze jen k návrhu. Třetí osoba smíru dovolávat se nemůže.

(Rozh. ze dne 14. května 1924, R II 163/24.)

Josef H. zabavil dlužnici exekučně svršky a, když byla na něho Živnostenskou záložnou podána vylučovací žaloba, uznal její vlastnické právo k některým svrškům. Svršky byly napotom exekučně prodány a při rozvrhu výtěžku prodeje nepřihlížel k exekučnímu soud výtěžek prodeje svršků, ohledně nichž byl vymáhající věřitel uznal vlastnictví Živ-